

Megvalósulhat az álma is

(2007. 09. 22.) Igaz ember volt és igaz embereket gyűjtött maga köré, vallották Veszprém Város Vegyeskarának vezetői, dalosai a kórus alapító karnagyáról, a vasárnap elhunyt Zámbó Istvánról.

Veszprém város zenei életének egyik legmeghatározóbb egyénisége távozott közülünk. Zámbó István, aki a Zeneakadémia elvégzése után 1956-ban visszatért a városba, megalapította Veszprém Város Ének- és Zenekarát, melynek huszonöt éven át volt sikeres és elismert dirigense. Az általa elindított zenei pezsgésnek köszönhetően Veszprém a zene városa lett, ahol ma is kitűnő kórusok, zenekarok, szólisták énekel és dolgoznak. A külföldi fesztiválokon, versenyeken elért kiváló eredmények által a város nevét megismerték a világban, Veszprém Város Vegyeskara nemzetközi elismerést szerzett. Gyászolja őt Veszprém Város Vegyeskarának kóruscsaládja, a zeneszerető, koncertlátogató barátok, tanítványok sokasága, veszprémiek és mindazok, akik hallották őt muzsikálni.

2007. május 13-án a VMK-ban, az 50 éves kórus ünnepségén

Papp Sándor 1962-ben lett tagja a kórusnak, huszonhat éven át énekelt, a kar elnökeként társadalmi tisztséget is vállalt. Zámbó Istvánra úgy emlékszik, mint jól felkészült, ambiciózus, művészeti munkában lazítást nem engedő karnagyra, akinek különleges érzéke volt ahhoz, hogyan formáljon közösséget, hiszen egy amatőr művészeti együttesben nemcsak a szakmai munka, de a közösség összetartása is nagyon fontos. Ez a közösség a sikerek letéteményese. Egy közösség életében a siker sokszor pusztítóbb lehet, mint a vereség, de neki volt érzéke ahhoz, hogy ez ne így történjék; tudott örülni a sikereknek, jó hangulatot teremteni. Távozása mindenkit váratlanul ért, hiányával szegényebbek lettünk, egy darab szakad ki a szívünkéből.

Péterné Rózsa Mária általános iskolásként találkozott először Zámbó Istvánnal. Énekversenyeken zsűrizte őt, szakmai tanácsot adott neki, elsős gimnazistaként hívta őt a vegyes karba. 1964-ben, az első nemzetközi nagy siker, az arezzói kórusversenyen való szereplés előtt egy évvel kapcsolódott a kórus életébe, és azóta ott folyamatosan, kihagyás nélkül énekel. Zámbó Istvántól igényességet tanult, azt, ha az ember valamibe belekezd, azt odaadással, a lehető legtökéletesebben végezze. Zámbó Istvánt tájékozott, olvasott, művelt emberként ismerte, a zeneművek jobb megértését költészetből, tudományból vett példákkal illusztrálta. Azt is köszöni neki, hogy gondoskodott róluk, a kórusról, mikor úgy döntött, elmegy; a fiatal kollégákban biztosítottak látta a kórus további munkáját, fejlődését, a közösség együtt maradását.

Távozásakor azt az álmát látta megghiúsulni, hogy Veszprémben zeneházat hozhasson létre, amelyben professzionális zenészek képzése és magas színvonalú együttesek közös munkája lehetséges. Ha lassan is, álma mégis megvalósul; van már zeneművészeti szakközépiskola, talán hamarosan lesz igazi hangversenyterem, zeneház is. Ennek fő motorja *Bélafi László*, Veszprém Város Vegyeskara és Baráti Kör Egyesület elnöke, aki édesapja révén beleszületett a kórusba. Nappali szobájukban zajlott a kórusélet, Zámbó Istvánt gyerekként szigorú, de melegszívű emberként ismerte meg. Ma úgy fogalmaz: igaz ember volt és igaz embereket gyűjtött maga köré, beleértve a jelenlegi karnagyot is. A kórus gerincét és tartását ma is az az igaz emberekből álló csoport határozza meg, amelyik huszonöt évig vele volt.

Erdélyi Ágnes, Veszprém Város Vegyeskarának karnagya már gyerekként ismerte Zámbó Istvánt, és emlékszik a veszprémi kórus néhány fellépésére. Tanítványaként a Zeneakadémián karvezetést tanult Zámbó Istvántól, főként

azt, hogyan lehet egy zeneművet megformálni. 1989 januárjában vette át az örökséget, folytatta az igényességre, zenei változatosságra való törekvést, a közösség alakítását, az emberekkel való kapcsolattartást. Női intuícióval megérezte, hogy halála előtt a dalosok nevében el kell búcsúznia tőle, az utolsó délelőtt még megszoríthatták egymás kezét.

Zámbó Istvánt mindig meghívták a nagy ünnepekre, jelentős koncertekre, rendszeresen visszajárt, közöttük volt, vezényelt, elismerte az itt folyó munkát, azt, hogy a háromgenerációs vegyes kar épít a fiatalokra, gyerekekre.

Önéletrajzában így vallott: A zeneirodalom egésze érdekel, így mindig az a kedvenc, amivel épp foglalkozom. Közelebb áll hozzám mégis talán Monteverdi, akinek drámaisága nagyon megragadott. És közel áll hozzám a felülmúlhatatlan J. S. Bach. Beethovent is nagyon szeretem, a kirobbanó tehetségű Mozart pedig egyszerűen lenyűgöz. Nekem nagy alapvetést jelentett Bartók és Kodály művészete. Bartóknak a nagyszerű embersége, Kodálynak pedig a hű magyarsága és nemzetnevelő szerepe.

Zámbó István muzsikusi pályájának szép összefoglalása volt Veszprém Város Vegyeskarának ötvenéves jubileumi ünnepségsorozata. Ahogyan Papp Sándor fogalmaz, minden végben ott a kezdet: 1956 szeptemberében Mozart Ave verum című művét tanította a kórusnak legelőször, és ez volt az utolsó, melyet 2007. május 13-án, a jubileumi évad zárókoncertjén vezényelt. Így teljes a szakmai ív.

Felesége - akivel a kórusban ismerkedett meg - áprilisi váratlan halálával az ő ereje is meggyengült. Fájdalmas lehetett a felismerés: vége, nincs tovább, nincs értelme az életének. Többen úgy gondolják, ennyire összetartoztak, követte a feleségét.

Zámbó Istvánt, Veszprém város díszpolgárát a megyei jogú város és Veszprém Város Vegyeskara saját halottjának tekinti. Akarata szerint itt, Veszprémben, édesanyja mellett **szeptember 29-én, szombaton helyezik örök nyugalomra.** *(Napló – kép: y)*